

17. Dansatul înaintea lui Dumnezeu

Dacă am înțeles bine capitolului 3 - că serviciul divin a fost schimbat fundamental în Noul Testament - atunci vom înțelege și de ce dansul lui David înaintea lui Dumnezeu (2 Samuel 6.16) nu este un argument pentru ca la Praise-&-Worship-Events să se danseze deseori (și, între timp, deja și în unele întâlniri bisericești).

Vrem să privim mai atent dansul lui David:

2 Samuel 6.14-22: Și David juca din toată puterea lui înaintea Domnului. Și David era încins cu un efod de in subțire. ... Și a fost așa: când a intrat chivotul Domnului în cetatea lui David, Mical, fiica lui Saul, s-a uitat pe fereastră și l-a văzut pe împăratul David sărind și jucând înaintea Domnului; și l-a disprețuit în inima ei. ... Și David s-a întors să-și binecuvânteze casa. Și Mical, fiica lui Saul, a ieșit înaintea lui David și i-a zis: „Cât de onorabil s-a arătat astăzi împăratul lui Israel, care s-a dezgolit astăzi înaintea ochilor roabelor slujitorilor săi, cum se dezgolește fără rușine unul din oamenii de rând“. Și David a zis către Mical: „Am făcut-o înaintea Domnului, care m-a ales mai mult decât pe tatăl tău și mai mult decât toată casa lui, ca să mă pună conducător peste poporul Domnului, peste Israel; deci am jucat înaintea Domnului. Și mă voi arăta și mai de nimic decât atât și voi fi și mai înjosit în ochii mei; cât despre roabele de care ai vorbit, de ele voi fi onorat“. Și Mical, fiica lui Saul, n-a avut copil până în ziua morții ei.

Ce a făcut David când a dansat înaintea lui Dumnezeu? El a atras batjocură asupra sa prin acest dans. Se spune chiar despre soția lui: „L-a disprețuit în inima ei” (2 Samuel 6.16,22), și probabil că nu era singura care avea acest gând. David, cu toată bucuria sa, era gata să se arate și de disprețuit, pentru că voia să-L înalțe pe Dumnezeu mai presus de toate: „mă voi arăta și mai de nimic decât atât și voi fi și mai înjosit în ochii mei” (2 Samuel 6.22). A fost semnul lui către Dumnezeu: Nu sunt nimic! - Oare aceasta este *cu adevărat* intenția celor care „petrec” la astfel de Evens? Este dansul de acolo o expresie a faptului că tu însuși nu ești nimic și Dumnezeu este totul? Sau nu cumva dansul dă un sentiment deosebit acestora, că îl iubesc atât de mult și nu vor să renunțe la el? Vine aceasta din duh sau din carne?

De altfel nu citim că David ar fi dansat în acest fel înaintea Domnului în fiecare săptămână! A fost o situație unică și nu o stare permanentă. Eclesiastul spune: „Există un timp pentru a sări de bucurie” (Eclesiastul 3.4).

Din Noul Testament nu reiese că ar trebui să existe timp pentru dans tocmai atunci când noi, creștinii credincioși, ne folosim de cel mai înalt privilegiu, care este acela de a aduce Dumnezeului nostru închinarea inimilor noastre. Și, deși serviciul divin în Vechiul Testament se referea la lucruri vizibile și exterioare, preoții și leviții nu dansau și nici nu băteau din palme când aduceau jertfele lor. În plus, ei aveau voie să folosească doar anumite instrumente dintre cele mai multe posibilități (1 Cronici 15.16; vezi mai sus). În afară de aceasta, acompaniamentul muzical în Templu avea loc doar în curtea exterioară („înaintea locașului cortului întâlnirii”; 1 Cronici 6.32).

Instrumentele muzicale puternice erau folosite doar la ocazii speciale, de exemplu, când chivotul lui Dumnezeu a fost adus la Ierusalim (1 Cronici 15), când Solomon a sfințit Templul

(2 Cronici 5), când s-a pus temelia Templul (Ezra 3) sau când a fost sfințit zidul Ierusalimului (Neemia 12).

Să ne gândim bine: noi nu stăm în curtea exterioară, ci avem intrare liberă în Locul Preasfânt pe o cale nouă și vie, pe care Domnul Isus a inaugurat-o (Evrei 10.19,20). Nici măcar parțial nu putem să vedem din Cuvântul lui Dumnezeu că această cale nouă ar trebui să fie însoțită acum de muzică tare și dans.

În afară de aceasta, să ne gândim că muzica tare și dansul nu pot fi adevărata închinare. Adevărata închinare este întotdeauna orientată spre Dumnezeu. În cadrul adevăratei închinări nu omul este în centru, ci Dumnezeu. Însă muzica tare și dansul se adresează în primul rând omului: omul trebuie să primească un sentiment bun, pentru a putea intra în „starea de spirit potrivită” pentru ca apoi să-L poată înălța pe Dumnezeu. Tocmai acest lucru este ceea ce deosebea dansul lui David de „bătăiala” de astăzi: David nu voia „senzația cool”, nu avea nevoie de „bună dispoziție”, atunci când a dansat înaintea lui Dumnezeu, ci Dumnezeu a fost înălțat de faptul că David s-a făcut foarte mic (nevrednic).